

SANTA BÀRBARA

full parroquial

VILA FRANCA DE BONANY

Dip.Leg. 26-1980 núm. 49 OCTUBRE de 1984

PRENSA
DE VILA FRANCA

CADA TEMPORADA TÉ UNA IMATGE QUE LA CARACTERITZA.
QUAN ELS DIES S'HAN ACURSAT I LES NITS JA NO SÓN CALOROSSES
QUAN ARRIBA LA TARDOR, L'EDIFICI DE LES ÉScoles ENS HA PARESCUT
LA IMATGE QUE MILLOR LI ESCAU.

ES NOTICIA...

CURSET PRE-MATRIMONIAL

Serà a Vilafranca, aquest mes d'Octubre.

Dies: Dilluns, 8; dimarts, 9; dimecres, 10. I el dilluns següent, dia 14, per acabar el dimarts, dia 15.

Lloc: Escola Parroquial de Vilafranca.

Hora: les vuit i mitja del vespre.

Hi tornarà haver curset Pre-Matrimonials, també comarcals i també a Vilafranca, la segona quinzena de Gener i pel mes d'Abril.

GRADUAT ESCOLAR

L'escola es farà cada dilluns, a partir de les 7 del vespre, des del dilluns dia 8.

CATEQUESI PELS ALLOTS

En dos grups, com l'any passat:

Dilluns, a les 5,30 de l'horabaixa, pels nins i nines que encara no han començat a combregar (tant si han de combregar enguany com si els manquen un parell d'any).

Dimecres, 5,30 horabaixa, pels al·lots que ja combreguen.

EXCURSIÓ

Diumenge, dia 21 d'Octubre, pensam anar al "PUIG de GARRAFA".

Aquesta excursió és aconsellable per a tenir, a començament de temporada, els primers contactes amb la muntanya. El recorregut és fàcil; hi ha camí tot el temps.

Partirem de Sa Plaça de s'Estany a les 8.

Els interessants (convidats hi estau tots) es poden apuntar, abans de dia 15, al Cafè Amengual.

Depòsit: 400 pts.

PAGAR CONTRIBUCIONS

Dia 17 d'Octubre, que caurà en dimecres, des de les vuit del matí fins a les dues.

I també dia 27 d'Octubre, que serà dissabte, de les 8 a les 9 del matí.

Com de costum, es cobrarà l'Ajuntament.

Endemés de la contribució rústica i urbana, també es cobraran les Llicències fiscals i industrials, Seguritat Social, així com els arbitris municipals.

RECOLLIDA DE FEMS

La Mancomunitat del Pla de Mallorca, endemés de la recollida de fems que fa els dimarts, dijous i dissabtes, ha establert un nou servei, sense cap recàrrec: la recollida d'objectes de més embalum (cuines, geleres, i altres aparelles de volum semblant que volen tirar).

Es farà mensualment, sempre el darrer dilluns de cada mes.

Els qui desitgin emprar aquest nou servei, han d'avisar a l'Ajuntament (dues setmanes abans) diguent d'on (carrer i número) els han de recollir.

ESCOLA DE MÚSICA

Organitzada pel Club d'Esplai, però oberta a tothom, petits i grans, començarà aquesta setmana. Dia: el divendres. Hora: a les 8 del vespre.

ESCOLA DE MALLORQUÍ

Ja haurà començat a la sortida d'aquest número. Dos vespres a la setmana es farà escola per a cada un dels tres nivells: Elemental; Mitjà; Superior. Hora: 8,30 del vespre.

EDITORIAL

OPINARI I NO INSULTAR

Moltes vegades, el comentar les notícies que corren pel poble, parlar de les persones que acceptaren responsabilitats, o dels grups que es mouen cercant millores per a tots, equival a criticar (no en el bon sentit de la paraula, sinó en el pitjor) o a insultar aquelles persones o aquells grups.

Això no està gens bé. Però, pentura, és normal que succeïesqui. ¿Per què?

Vivim dins una democràcia, on tots els punts de vista tenen dret a expressar-se i tenen dret al respecte de tothom. Llavors també, tots, tenim el dret d'acceptar o rebutjar aquests punts de vista.

Sí, però la formació de les nostres generacions no es realitzà dins un clima democràtic, ni tan sols dins una democràcia formal. Per això la nostra formació ha tingut molt de maniqueisme (doctrina que parla de dos principis: el del Bé i el del Mal). Ens ensenyaren a trobar ben fet tot allò fet "pels nostres"; i mal fet tot quan fecin els qui no eren "dels nostres". ¿Com ho aprenguérem? Ningú ens ho ha dit així, amb paraules. Ens ho ha ensenyat la vida, ho hem sentit, ho hem vist, ho hem experimentat, tal volta n'hem estat víctimes.

Pot esser normal que succeïesque. Però també és urgent que deixi de succeir.

S'impesa el respecte envers les idees dels altres. L'escoltar els altres. Escoltar, respectar, que no vol dir acceptar. Vol dir tractar els altres com a persones, sers racionals que pensen i comuniquen allò que pensen. Escoltar, que és tractar d'entendre el punt de vista de l'altre; que puc compartir, o amb el que puc estar en total desacord.

Una tassa de respecte, dèiem fa una temporada (febrer d'enguany), podria esser una bona recepta. Encara ho creim. Encara consideram necessari prendre, cada dematí, abans del berenar, una bona tassa de respecte.

Sense deixar aquesta recepta, avui n'afegiríem una altra de complementària. ¿No podria esser que el no expressar les nostres pròpies opinions (perquè no en sabem, o no ens ha passat pel cap, no ho havíem pensat, no hi estam acostumats) ens predisposi a no escoltar les dels altres?

Perquè hem observat que: a poques opinions solen correspondre molts d'insults. I que on s'insulta molt, s'expressen poc les pròpies opinions.

No acabarem dient només que és ben necessari insultar manco i opinar més i manifestar les opinions. Afegirem que aquest podria esser el servei més eficaç de la nostra revista. Hem dit sempre, sempre, que les planes estan obertes a les informacions i opinions de tothom. Opinions responsables, cadascú firmant les seves paraules. Opinions distintes. Opinions enfrontades. Totes.

Ho hem dit i ho repetim. Volem afegir més. Cada dia esdevé més necessari pel poble el tenir, o l'aprofitar, un servei com aquest. En la part de gramàtica (que tantes vegades resulta esser la bardissa que no es sap botar) sempre ens trobareu ben disposats a donar una mà, de bon gust, a qualsevol que ens ho demani.

CARTES AL FULL

HA MORT UN VELL REPUBLICÀ

A l'horabaixa del dia 10 del pròxim passat mes d'Agost, als 81 anys d'edat, de mort repentina, va passar a millor vida N'Andreu Bover Font, més conegut per mestre Andreu Margoi.

Des d'aquestes modestes retxes vull fer arribar el més sentit condol a la família amb el fervent desig que descansi en pau el company i amic de sempre.

Les persones amb inquietuds i complidors dels seus deures, com mestre Andreu Margoi, menestral picapedrer de tota la vida, que per la seva ideologia varen ser víctimes de la maldat dels homes, la justícia mai no els desampara i els té destinat pel seu descans etern un lloc privilegiat en companyia dels homes més justs.

Mestre Andreu Margoi, republicà de tota la vida era un d'aquells ciutadans amb sòlida formació política que encaminaren les seves activitats a canviar el signe de la societat. La seua pretensió era fer possible treure de la misèria als pobres roters i aconseguir amb els seus esforços assegurar als missatges i jornalers que amb la suor del seu front poder dur un bocí de pa a ca seva.

En els anys de la República, mestre Andreu va militar en el partit de l'Esquerra Republicana, comandada per Manuel Azaña, i, quan el triomf electoral del Front Popular, va ésser Regidor de l'Ajuntament de Vilafranca, fins l'asalt falangista al poder.

La repressió feixista no es va fer esperar, i N'Andreu Margoi, de tot d'una va quedar acorralat i no va tenir temps de fugir del poble. El Puig de Bonany i la pleta de Son Pou varen ésser bons refugis pels republicans que, amagats dins l'espessor dels ullastres i les mates, o enfilant-se, a la nit, de pressa, a l'alt del pi al sentir les potades de prop, varen poder esquivar a aquells homes aclucats que, amb l'escopeta al braç i el salut a la romana, perseguien els seus conveïns, en defensa, deien, de Déu i la Pàtria.

Mestre Andreu Margoi es va revestir de coratge i com a bon menestral construï el seu amagatall dins la xemeneia, i amb la seva manya, fabricà també una espècie de camuflada espitllera que amb l'orella ben aferrada sentia la veu dels

qui, una i altra vegada, demanaven noves a la seva dona per a saber l'espòs on tenia el cau.

La mort d'aquest vell republicà ha servit per reavivar uns fets que han donat lloc a rumors i comentaris que, si va dir ver, estan molt enfora de la veritat. Certament, des de sempre hi ha hagut una mala informació en la intenció de que la mentalitat de la gent jove es formàs en la idea que els republicans eren els dolents i els seus perseguidors els bons.

Ara que les ferides de la guerra civil estan curades, si sense apassionament donam un repàs a la petita història de la Vila, des de l'any 1936 als nostres dies, caldrà acceptar que l'actuació de N'Andreu Margoi com a representant del poble va ser correcta, sense amenaces ni molt manco intentar treure a la força ningú de ca seva. La vinguda de la democràcia no suposà envelentonament per aquest vell republicà que, sense oblidar els sis anys de permanència en la lloriguera, havia perdonat els seus perseguidors i amb el cor net de rancors no va negar l'escomesa a ningú.

Evidentment, aquest era el vertader esperit de la República. Basta recordar l'exemple donat per aquells dos amics i companys republicans d'idees tan nobles i elevades com varen ésser En Sebastià Sancho, metge d'aquest poble, i Miquel Capó, secretari de l'Ajuntament, catòlic practicant, que per res del món hagués faltat a la Missa del diumenge. Al rebre la notícia que el tribunal els havia condemnat a mort, en forta abraçada pel coll, amb el qui subscriu, la despedida va ésser acompanyada d'aquesta inoblidable recomanació: El triomf de la República (que amb aquesta esperança varen morir) no sigui clamar venjança per la nostra mort. Això seria un mai no acabar. La sang nostra derramada sigui estímul als homes de la República per aconseguir un món més igual on hi hagi cabuda per a tots.

El refrescar la memòria, recordant els fets passats, és indispensable per no travelar dues vegades en la mateixa pedra.

Que descansin en pau aquells homes a qui els tocà deixar la seva existència amb esdeveniments tan dolorosos.

Bartomeu Estrny

CARTA D'UN REGIDOR

CLAVEGARAM

És una obra necessària pel nostre poble, a la que tots els regidors diuen que sí cada vegada que es du a votació; i ja s'hi ha duita unes quantes vegades.

Si la contracta s'hagués feta amb el MOPU, abans del 1 de Gener, hauríem tingut assegurat, com a mínim, el 50 % del cost; que, afegit al que s'hagués aconseguit del Govern Autònom, del Consell, IRIDA, etc., calculàvem poder arribar al 75%. El 25% restant s'hagués pogut pagar, de tres a deu mil pessetes cada any, durant un plaç de 5 a 10, o 12 anys, fent un conveni amb el Banc i Caixes en el poble per obtenir un préstec del Govern que, per aquests casos arribar a fer només un interès del 4 al 7%.

Fet pel MOPU, possiblement en dos anys s'hagués acabat. Ara bé, al partit que té la majoria, l'obra pareix que li anava bé, però el que ho fes el MOPU (que era la condició per obtenir el 50% de subvenció) ja no tant. Al PSM també ens pareixia que l'obra l'havien de fer els vilafranquers. Ara bé, si la diferència arribava als 60 milions ¿què convenia més al poble?

Clar que si només es veuen volar plomes, sense poder-les tocar, és difícil aglapir-ne cap. Per això la qüestió era anar passant temps, a veure si arribaria a caure res. I allò que caigué fou el pas de les competències del MOPU a la Comunitat Autònoma. A partir del 1 de Gener els illencs som competents, i també "competits" els qui no agafarem el que ens tocava quan era l'hora. Perquè, en aquest cas nostre, o en aquesta qüestió, es traspassen les competències, però no els doblers.

Un altre motiu per l'urgència. Sabem l'olor que senten per la carretera, degut a les connexions o a les filtracions, el que és cert és que n'hi ha que ensumen. Gent que a la matinada s'ha d'aixecar a tancar les finestres, d'insuportable que és l'olor. Altres que, sense voler, es renten un pic i un altre amb la mateixa

Altres que no és al pou on es filtra, sinó a la cisterna. I per a qualcú que la filtració no va a la seva cisterna, sinó a la del veïnat, que en beu sense donar-se'n compte. Perquè les aigües amb detergents ataquen els materials de construcció i per aquest motiu es produeixen tantes filtracions.

Qualcú va dir: "jo ho arreglaré a això". Jo em deman: ¿quan, i com? ¿Obligant a fer un clot negre a cada casa? ¿Aturant que els vilafranquers emprem tanta d'aigua per rentar-nos? ¿Suprimint les necessàries evacuacions fisiològiques? ¿No seria millor continuar creant consciència del problema i lluitar fins aconseguir resoldre'l del tot?

També teníem la possibilitat de destinar a aquesta obra els 4 milions del tancar el Quarter i asfaltar carrers. Així rebaixàvem, en 4 milions, l'aportació dels vilafranquers. Però n'hi hagué de regidors que votaren a favor de tancar el Quarter, després d'haver-ho fet dues vegades en contra.

Un projecte que, quan va ésser aprovat, es presentà amb més de 700.000 pts. que les altres vegades. I que a la sessió següent ens trobarem amb un acta que deia havia estat aprovat per via d'urgència, quan realment no havia estat així. Tant si va encarar la Secretària que fins i tot un regidor, no del PSM, li va demanar a veure què passaria si es borrava que vos d'urgència, i va contestar que canviaria el sentit de l'acord. Davant això, AP i UM remataren la feina i aprovaren l'acta tal com s'havia presentada.

Si el projecte d'aquesta obra, tan necessària, no canvia de rumbo i passa endavant de la manera que pareix que es vol fer, per etapes o fases, ¿vos imaginau quants d'anys tendrem el poble fet un "vilafranclot"? I si el cost augmenta de manera semblant a com ho ha fet aquests anys, ¿vos imaginau la diferència de cost entre els primers i els darrers?.

Josep Sansó

TEOLOGIA DE

1. Per què aquesta plana?

Tots hem llegit al diari o hem escoltat per la ràdio o la televisió que hi ha una qüestió, discutida per alguns, que en diuen "Teologia de l'Alliberació".

No ens aficarem a discutir res. Només tractarem d'oferir unes espiellades sobre el tema, a fi que, ni ens quèdem sense sebre de què va, ni ens beguem, ingenuament, massa disbarats.

2. De què parlam?

Teologia, trobarem a qualsevol diccionari, és la ciència que tracta de Déu. Ara bé, ningú tracta de Déu des d'una campana de vidre. Tothom, quan parla de Déu, ho fa amb una llengua determinada, i des d'un lloc, una cultura, una manera de viure, ben concrets. Pentura més clar: no reflexionam i parlam de Déu en abstracte, sinó més bé de les relacions de l'home amb Déu. D'un home sempre dins situacions canviants, amb problemes i curolles distintes i un Déu sempre el mateix.

Així parlaren de Déu, tant des de la persecució com des del poder, dins l'Imperi Romà. Acabant l'Edat Mitjana, parlaren de Déu des de l'eufòria renaixentista italiana i des de l'esperit inquiet, i a vegades desbocat, del centre d'Europa.

També parlaren de Déu des de les Universitats de les potències colonitzadores i des de les esglésies joves de les Missions. Un Sant Pere Claver, per exemple, no hagués parlat de Déu així com ho va fer des de Cartagena d'Indies, si no hagués sortit de Montesion de Ciutat.

Déu és el mateix; en canvi el jesuïta que surt de la vida cultural i econòmica de Mallorca, esdevé un home i un cristià (i un patriota) ben diferent, quan lluita amb els traficats d'homes negres (negoci que enriqueix a les "bones" famílies castellanes i als seus "catòlics" monarques) i ajuda als pobres esclaus a descobrir al Déu Pare, revelat per Jesucrist, que es va fer pobre per obrir, des de la pobresa, camins de salvació, d'alliberació, per a tothom.

Ni Sant Pere Claver, ni Fray Bartolomé de las Casas, entre molts d'altres, parlaren de la Teologia de l'Alliberació, però... la practicaren.

3. Teoria o pràctica?

Tampoc als nostres dies ha començat amb reflexions i escrits.

Pels anys 60, l'Església a l'Amèrica Llatina esdevenia conscient del pecat social que redueix a "no-persones" (i no sols retardats econòmic i culturalment) multituds d'homes i dones que no tenen menjar abastament, que són víctimes d'una taxa de mortalitat infantil ja fa quaranta anys superada a Europa, que no tenen accés a l'escola, que no...

Per estimar-los, per cercar el seu bé (fins al BÉ etern), per a complir el mínim de les exigències del propi Baptisme, no basta la llimosna, ni l'estimació teòrica. Parlar només del Cel (dic només) de germanor sols espiritual, pot dur, i ha duit a vegades, a l'aberració d'una doctrina de la resignació, de la passivitat, de l'aguantar... mentre alguns els xuclen la sang.

Per poder resar el "Pare Nostro" és necessari anar alliberant els germans de les opressions econòmiques, polítiques i socials, fins arribar a l'arrel de totes les opressions: l'egoisme, el PECAT. Nivells d'opressió que estan ben conjuntats els uns amb els altres.

Perquè hi ha una ESPIRITUALITAT de l'Alliberació. Que necessàriament du a unes pràctiques, a una pastoral alliberadora. Llavors arriba el moment de la reflexió damunt tot això, que els teòlegs sistematitzen en una Teologia de l'Alliberació.

L'ALLIBERACIÓ

4. Polititzada?

L'acusació és, sobretot, de contaminació marxista. Fan política!!, criden des d'alguns indrets.

Per desgràcia, un document vaticà, del que molts parlen sense haver-lo llegit, es mostra bastant crític amb els teòlegs de l'Alliberació; però només, diu, amb aquells que han fet una opció fonamental marxista.

¿Quins deuen ésser aquests? Més encara, ¿què vol dir una "opció marxista"? Perquè, fins ara, ningú ho ha explicat. Serà, potser, perquè tampoc ho saben? És una llàstima que s'emprin paraules que fan renou com una campana grossa, i s'emprin amb la suficient ambigüetat que tant es pugui suposar que repiquen com que toquen de mort. No sembla la millor manera de servir a la veritat.

Politilització? Recordem que, començant la dècada dels 60, el govern nordamericà envià una comisió, presidida pel senyor Rockefeller, a veure què passava pel seu corral (el "patio trasero", diuen ells) ja que unes multinacionals havien sentit qualche escainada que no tenien programada.

L'"Informe Rockefeller" és prou conegut. Tots hem llegit la seva afirmació: si l'Església Catòlica avança pel camí que afavoreixen alguns Bisbes, benvists per Roma, els interessos nordamericans estaran en perill. Cal avitar-ho, sigui com sigui.

El Bisbe capdavanter era Mons. Larraín, que poc després morí d'accident. El nom i la sistematització de la Teologia de l'Alliberació no sortien fins els darrers dies del mes de Juliol del 1968.

¿Utilització política? Però de què de la Teologia o del "jaleo" aixecat al seu entorn? Pot ésser que sí. Ara bé, de part de qui? ¿A favor de qui?

5. No oblidam que som a Europa.

La Teologia de l'Alliberació exposa una reflexió sobre Déu començada a l'Amèrica Llatina. ¿Quin interès té per a nosaltres?

Gros. Per aquests dos motius.

Va començar al continent americà. Però avui té ressonàncies universals. Perquè opressions n'hi ha per tot arreu.

Un segon motiu: la teologia comença a Amèrica. Però l'alliberament ve de Déu, ens arriba per l'Evangelí, que és de per tot, i és per a tots.

Això sí; no comencem per les teulades. Comencem per la pràctica. Un sol exemple, el més senzill que he sabut trobar, i al que, cadascú n'hi pot afegir una teringa. Les nostres "primeres comunions", són sempre una pràctica religiosa, sacramental, alliberadora (alliberen d'individualismes per la "comú-unió" amb Jesús i amb els germans, alliberen de "què dirans" d'estar per damunt els altres) o, a vegades, massa vegades, esdevenen més bé instrument d'esclavització a la societat de consum?

¿Qui podrà dir que aquí no ens urgeix una espiritualitat alliberadora? Clar que pentura haurem d'aguantar envestides fortes dels qui volen una Església al servei dels seus interessos.

L'exemple de les primeres comunions és dels més senzills (tothom en coneix de més importants), però, seguint amb aquest exemple senzill, ¿no s'enfadarien fort des de certs negocis, com aquests on "se sirven bodas, bautizos y primeras comuniones"?

Aquests petits conflictes ens podem ajudar a entendre el per què dels grans "jaleos" que determinats interessos (no sempre i tots comercials) moven contra els teòlegs de l'Alliberació.

----- G L O S E S -----

A LA MORT D'EN BIEL FEBRER

*Vos saluda En Palou
de Sòller, un amic que té
sa mort d'En Biel Febrer
d'es setembre dia nou.*

*Dia agre com sa fel
que aquest dia vaig tenir
en sebre que va morir
es meu company Biel
que Déu el tengui en el Cel
si Ell ho troba així.
I tots es qui quedam aquí
que també poguem tenir
substància d'aquesta rel.*

*Escriu i vos puc jurar
que ses llàgrimes me fan nosa
perquè escriure aquesta cosa
mal en es cor a mi en fa;
molts d'anys plegats vàrem estar
i sempre mos vàrem mirar
com es "capullo" i sa rosa.*

*Adéu companyeret meu
veig que has duita mala sort
i me deixes un record
amb jo i ton paret teu
que es veure'l me sabrà greu
es sebre que té un fill mort.*

*Tenc es cap com entontat
quasi no me puc declarar
un pare haver d'enterrar
un fill que és tan estimat;
però Déu ho ha trobat
i si donam per observat
altre remei no hi ha.*

*No hi ha res tan desagradat
per a un pare i una mare
tenir un fill que li agrada
i haver-lo de veure enterrat.
Jo ho sé perquè hi som estat
amb ell més d'una vegada
i sempre me deia son pare
entre que ets ben arribat.
Mos tenia preparat
es vi i sa sokrassada
altra estona mai he passada
amb més grossa felicitat,
perquè el trob tan educat
que mirau que s'ha guanyat
que En Biel allà on a anat
sé cert que li han donat
una copa d'or i gravada.*

*Amb so cor a dins sa mà
salud son pare i sa mare
i sa seva dona estimada
que tan trista la deixà
amb sa nina que serà
una companyia agradada.
Salud qualsevol cunyada
i també qualsevol germà
i perdó vull demanar
si he dit cap cosa esgarrada
perquè es saludar m'agrada
però sense agraviar.*

*Un home fort i feiner
per jo dolç igual que sa mel
que Déu tengui en el Cel
que si Ell vol no pot fer.
I això és tot lo que sé
adéu, company Biel.*

Antoni Palou Solivelles.

De per la vila

del passat mes d'Agost.

Dia 29, va venir al món Na Joana Maria Bover Riera. Encara que un poc tard, l'enhorabona als seus pares, Joan i Margalida.

dissabte 1 de Setembre.

El mes de setembre comença amb bon temps d'estiu. Hi ha més gent a vorera de mar que a la Vila. Per tant també les notícies seran més allà que aquí.

dissabte, 9.

Avui horabaixa, en cotxes i tendes de campanya; a mitjanit, a peu, ha sortida molta de gent cap a Lluc.

diumenge, 9.

Cloenda de l'Any de LLuc. Entre les quaranta mil persones que han estat a Lluc, celebrant els primers cent anys de la coronació de la imatge de la Mare de Déu, hi havia bons estols de vilafranquers. Els qui no havien pujat ahir, o a la dematinada d'avui, ho han fet en cotxes o en autocar.

dimarts, 11.

Més de mig poble de Vilafranca avui vespre ha anat a Montuiri, al funeral d'En Biel Febrer, vilafranquer casat a Montuiri, que va morir diumenge passat, víctima d'accident de carretera.

dijous, 13.

En Gabriel Cañellas, president del Govern de la Comunitat Autònoma ha sopat en "Es Cruce", amb molts dels seus companys de partit i simpatitzants.

dissabte, 15.

Avui la Missa de funeral pel difunt Biel Febrer, s'ha celebrada a la Vila.

dilluns, 17.

Aquesta nit passada ha mort Andreu Font Bover, als 80 anys. Al Cel sia.

També avui dilluns ha començat el nou curs escolar. Al Col·legi d'EGB amb sis mestres nous. Al Parvulari de Ca Ses Monges, també una de nova, Sor Francisca Riera, que substitueix a Sor Margalida Ginard, que aquest estiu va passar al Port de Manacor.

dijous, 20.

Aquesta nit passada, ha mort, repentinament, Antoni Nicolau Artigues, que tenia 71 anys. Que a la festa del Cel ens tornem ajuntar tots per ballar plegats per a sempre.

divendres, 21.

Al Club d'Esplai es reuneixen els monitors amb un grup de pares. Programen les activitats del curs que comença i decideixen obrir una Escola de Música.

dilluns, 24.

Són molts els qui van a matricular-se per fer el Graduat Escolar seguint els cursos d'ECA.

divendres, 28.

Als 57 anys, s'ha mort En Francesc Gayà Gayà. Que al Cel ens trobem tots plegats.

dissabte, 29.

Avui horabaixa, s'han unit amb el sagrament del Matrimoni Na Margalida Gayà Amengual amb En Miquel Suau Fernández. Enhorabona.

Entrada de fosca, el Club d'Esplai ha començat el curs amb una festa de Llanternes.

UNA CEBA QUE HA PESAT

UN QUILO I DOS-CENTS GRAMS.

EN S'HIVERN, QUAN FA FRED,
DE CASA FA MAL SURTIR,
NA BEIA LA VA CUIR
A SA TORRE D'EN JAUMET.

ESPORTS

L'ESPORT ABANDONAT

Aquest mes no tenim cap notícia esportiva digna de destacar. I crec que ens espera un hivern molt fred en quant a esport se refereix, inclús m'atreviria a dir que tindrem l'hivern congelat. Dues preguntes ens podem començar a refrescar la memòria, ¿on és l'esport competitiu?, o millor dit, ¿on podríem fer esport?

Sabíeu que a Vilafranca de Bonany, un poble d'uns 2.500 sers humans, no té cap representació a ninguna competició oficial? Sabíeu que les persones humanes, com nosaltres vilafranquers, necessitem de l'esport pel nostre desenvolupament físic?

Però, analitzem. Els ciclistes, no tenen problemes d'instal·lacions per a practicar el ciclisme. Els cavallistes, tampoc, tenen l'"hipòdrom de Sant Martí". I en Voleibol, vos recorda que tingueren uns quants d'anys un equip femení que era el millor de les Illes? Idò... què quedà d'ell? I l'equip masculí de l'any passat?. No tenim notícies dels seus projectes, si es que en puguin fer. No oblidam el judo, que ara ja també té els seus feels aficionats, encara que hi hagi bastanta gent que al escoltar la paraula "judo" pensi en violència. I futbol...(?).

No sols de futbol viu l'esport. Ara bé, una altra pregunta, ¿tenen els altres esports, el suport econòmic suficient de l'Ajuntament per a sobreviure? Basten les raquítiques subvencions de la Casa del Poble a la gent del poble perquè pugui FER ESPORT?

¿Tindrem, almanco, Jocs Escolars?

I ara parlarem un poc de futbol, ja que no en tenim a Vilafranca i tampoc ja en podem veure per la televisió. Idò, com molta gent sabrà, el camp de futbol, propietat de l'Ajuntament, està totalment abandonat gràcies a la seva despreocupació, no d'ara sinó des de que és seu. I si enguany el camp hagués tingut el mínim de condicions, enguany tendríem futbol a Vilafranca, tendríem un poc més d'esport.

Que als senyors de l'Ajuntament no els importa l'esport, està poc més que clar; quedin apart els "Jocs Escolars", que aquest aquest és un altre tema. Ha començat una nova temporada esportiva per tot arreu. A la nostra vila, l'esport està deixat, tirat al caramull d'excrements de la societat, com si d'un virus es tractàs i el cas més greu és que no hi està per l'ignorància dels responsables esportius i culturals que el poble elegí. Hi està per oblit voluntari. Cada un que pensi el que vulgui i que això s'interpreti com "una opinió personal meua", com diria certa persona.

Miquel Barceló

Com haureu pogut veure el passat dissabte amb la festa de les llanternes obrirem altra vegada el nostre club.

Per aquest any tenim programat un cursset de música on podem aprendre de sonar guitarra, manduri, laüt i flauta Així es farà els divendres de 8 a 10 del vespre, està obert a tothom, se començarà dia 5 d'Octubre.

Pels primers diumenges de cada mes està programada una excursió.

Per començar el dia 6 i 7 d'aquest mes anirem d'acampada a "Cala Barques" amb els més grans. Partirem a les 5 de l'horabaixa.

Pels patits el dia 4 de Novembre podem visitar les possessions que hi ha als voltants del nostre poble

GRUP "SA PAPARRA"

CINC ANYS DE VIDA

Aquesta escena pertany a l'obra SIAU BENVINGUT, representada fa poc, a la Vila. SIAU BENVINGUT ha estat l'obra més representada, i pentura la millor i més ben aconseguida.

FA CINC ANYS

Tardor del 1979. Tardor del 1984.
Cinc anys...

Enguany volem posar la quinta candela a la "tarta" dels records; el quint any d'existència d'un estol de companys; el record d'un part meravellós com va ésser el naixement de SA PAPARRA.

Escriu En Llorenç Riber, al seu llibre "La minyonia d'un infat orat": "A res compar més els dies extrems de la primera infància, que a un estany, llunyà i imprecís, ple tot ell d'aigües pàl·lides. Damunt aquestes aigües pàl·lides, on naufraga tota consciència, hi sura qualque record..."

SA PAPARRA ha viscut, més que res, de records, anècdotes, "guenòcies" (com deim moltros). Qualque dia, quan un assaig ens resulta pesat, ens posam a pensar i a parlar de temps millors, i també a recordar..., sobretot recordar.

I sovint treim a la llum el que s'hagués pogut fer i no férem, i ens penedim. Però, malgrat tot, estam contents, perquè encara funcionam; ens assemblam a una màquina de vapor que com més carbó s'hi posa, més força té. Darrerament, el maquinista, que pot ésser molt bé el poble, tothom en general, s'ha aturat de tirar carbó, i nosaltres, com una màquina, li feim recordar aquells bons moments que hem passat junts, aquests cinc anys d'ajuda mútua POBLE-SA PAPARRA.

Això s'entén suposant que nosaltres hem estat, i som, portadors del teatre popular, de la cultura i de les tradicions mallorquines, i el Poble ha aportat aliciens i, sobretot, ajuda econòmica que ha fet que SA PAPARRA estigui encara coa enlaire.

Per acabar, aprofitam l'ocasió per anunciar la nostra propera comèdia. Se tracta d'una adaptació al català d'una obra del gran comediògraf francès del segle XVII, Molière, que es titula: "El metge a garrotades". Llevat de qualque imprevist, esperam fer-la aquest mes.

Gràcies, i fins una altra.